

Список використаних джерел

1. Бутинець Ф.Ф., Давидюк Т.В., Канурна З.Ф., Малюга Н.М., Чижевська Л.В. Бухгалтерський управлінський облік [Текст] : підручник / За загал. ред. проф. Ф.Ф. Бутинця. — Житомир: ЖІТІ, 2005. — 480 с.
2. Національне положення (Стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 31.12.1999 р. № 318, зі змінами і доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://buhgalter911.com/Res/PSBO/PSBO16.aspx> (дата звернення: 14.12.2013). — Назва з екрана.
3. Радецька Л.П. Управлінський облік [Текст]: навчальний посібник / Л.П. Радецька, Л.В. Овод. — К.: Академія, 2007. — 352 с.

Горбатюк Марія

викладач

Березнівський лісотехнічний коледж НУВГП

м. Березне, Рівненська обл.

КЛАСИФІКАЦІЯ ВИТРАТ ДЕРЕВООБРОБНИХ ПІДПРИЄМСТВ В СИСТЕМІ ВНУТРІШНЬОГОСПОДАРСЬКОГО ОБЛІКУ

Велике значення в управлінні витратами має класифікація витрат. В умовах стандартизації обліку вона повинна відповідати прийнятому на підприємстві методу калькулювання собівартості продукції і надавати достовірну інформацію, яка необхідна для прийняття управлінських рішень та складання фінансової звітності. Класифікація витрат повинна бути важливим елементом системи управління витратами.

Питання класифікації витрат досліджувалися у роботах відомих вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема Ф.Ф. Бутинця, М.Т.Білухи, Б.І. Валуєва, С.Ф.Голова, Л.В. Нападовської, С.А. Ніколаєвої, Я.В. Соколова, Дж. К. Шима, Дж. Г. Сигела та інших

Вивчаючи ознаки та порядок питання класифікації витрат, що їх описано в економічній літературі, можна зробити висновок про відсутність єдності поглядів провідних економістів щодо цього питання.

Як стверджує Л.В.Нападовська „класифікація витрат – це поділ їх на класи на основі певних загальних ознак об'єктів і закономірностей зв'язків між ними. Разом з тим, чим більше визначено ознак класифікації, тим вищий ступінь пізнання об'єктів” [1].

Вчені-економісти Сопко В.В. та Патрік А.М. відзначають: „наукова класифікація витрат необхідна, перш за все, для визначення вартості, а відповідно ціноутворення, тобто суспільно-необхідних витрат, а також визначення собівартості, тобто локальних витрат ” [2, с. 8]. Дане визначення,

на нашу думку, пов'язує класифікацію витрат з процесом калькулювання собівартості.

Отже, групування витрат і їх класифікація повинні відображати витрати основної діяльності деревообробних підприємств у абсолютній достовірності, оскільки лише тоді облікова інформація і складена на її основі звітність будуть надійною базою для аналізу, управління та планування.

Традиційною є класифікація витрат за економічними елементами та калькуляційними статтями, адже вона є основою для вивчення та висвітлення господарських явищ, пов'язаних з формуванням та методикою визначення собівартості.

Погоджуємося із твердженням М.С.Пушкаря, що групування за елементами необхідно для такої мети: 1) планування витрат за статтями, 2) визначення національного доходу, 3) визначення структури витрат та динаміки її змін [3, с. 252].

На деревообробних підприємствах здійснюється групування витрат операційної діяльності відповідно до П(С)БО16 „Витрати” за такими елементами: матеріальні витрати, витрати на оплату праці, відрахування на соціальні заходи, амортизація основних засобів і нематеріальних активів та інші операційні витрати.

Групування витрат за економічними елементами має не лише наукове, але й велике практичне значення, однак таке групування не дає можливості розрахувати собівартість окремих об'єктів калькулювання, що значно ускладнює здійснення контролю й аналізу витрат за їх цільовим призначенням.

Тому для розкриття цільового призначення витрат та їх зв'язку з технологічним процесом, одночасно з обліком витрат за економічними елементами, на деревообробних підприємствах застосовують їх облік за статтями калькуляції, на основі яких розраховують собівартість продукції.

Групування витрат за джерелами фінансування (власні кошти, фінансування з державного бюджету) здійснюють лише ті деревообробні підприємства, які знаходяться в підпорядкуванні Державного агентства лісових ресурсів України. Однак, на сьогодні реалізація цієї класифікаційної ознаки залишається номінальною, у зв'язку з обмеженістю виділення коштів з бюджету.

Зміст класифікації витрат за календарними періодами (минулого, поточного та майбутнього) визначається характером організаційно-технологічних особливостей галузі. Особливість полягає у понесенні витрат, що за часовим критерієм не можуть бути віднесені на результат. До них належать: організація і управління підготовкою виробництва.

Складність організаційної структури та велика кількість господарських операцій, які здійснюються на сучасних деревообробних підприємствах вимагають пошук гнучких систем управління з метою зниження витрат. Тому виникає необхідність ведення обліку за місцями виникнення та сферами відповідальності.

Місце виникнення та сфера відповідальності як поняття науковці тлумачать по-різному, переважна більшість розрізняє ці дві величини, однак не вбачає різниці між ними.

Ф.Ф.Бутинець, стверджує, що місце виникнення витрат – сегмент діяльності підприємства, в якому виникають витрати [4, с. 45], при цьому під сегментом слід розуміти економічну та інформаційну одиницю, в рамках якої регулярно порівнюються можливості та фактична їх реалізація по витратах.

На нашу думку, сфера відповідальності найчастіше є ширшим обліковим поняттям і включає кілька місць виникнення витрат.

Характерною особливістю деревообробних підприємств, що впливає на склад витрат, є їх організаційно-технологічна структура. Продукція деревообробних підприємств є результатом діяльності таких підрозділів: основне виробництво та обслуговування основного виробництва. Кожен структурний підрозділ виконує свої технологічні функції відповідно до виробничого призначення. При цьому більшість непрямих витрат можна ідентифікувати з відповідним структурним підрозділом. Тому застосування даної класифікаційної ознаки є доречним.

Метою групування витрат деревообробних підприємств за місцями виникнення є відображення ролі кожного окремого структурного підрозділу в собівартості продукції. Групування витрат за місцями їх виникнення необхідне для організації обліку результатів діяльності окремих підрозділів.

Поєднуючи основні види діяльності (переробка-збут) та функціональну концепцію поділу, найкращим варіантом, на нашу думку, є організація обліку та управління за сферами відповідальності, що збігаються з вказаними підрозділами підприємств, в розрізі основних процесів операційної діяльності.

Побудова обліку за місцями виникнення витрат та сферами відповідальності дозволяє децентралізувати управління витратами, спостерігати за їх формуванням на всіх рівнях управління, використовувати специфічні методи контролю витрат з урахуванням особливостей діяльності кожного підрозділу, виявити винуватців непродуктивних витрат і, в кінцевому підсумку, істотно підвищити ефективність господарювання.

Встановлюючи науково обґрунтовану номенклатуру витрат для деревообробних підприємств, потрібно враховувати організаційно-технологічні особливості галузі. Безпосередньо тоді облікова інформація буде корисною для потреб управління. Дослідивши структуру витрат підприємств деревообробки з метою організації їх обліку, пропонуємо використовувати такі ознаки класифікації витрат: за місцями виникнення та сферами відповідальності; економічними елементами та калькуляційними статтями; за календарними періодами.

Список використаних джерел

1. Нападовська, Л. Методологічні засади управлінського обліку [Текст] / Л. Нападовська // Бухгалтерський облік та аудит. — 2004. — № 4. — С. 26—

30.

2. Сопко, В.В., Патрик А.Н. Учет затрат и калькуляция себестоимости в промышленности. – К.: Техника, 1988. — 112с.

3. Пушкар М. С. Тенденції та закономірності розвитку бухгалтерського обліку в Україні (теоретико-методологічні аспекти) [Текст] : [монографія] / М. С. Пушкар. — Тернопіль: Економічна думка, 1999. — 423 с.

4. Бутинець Ф.Ф. та ін. Бухгалтерський управлінський облік [Текст] : За ред. проф. Ф.Ф.Бутинця. — 3-тє вид., доп.і перероб. – Житомир: ПП «Рута», 2005. — 480 с.

Денисюк Наталія

викладач

Коледж технологій, бізнесу та права

Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки

м. Луцьк

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ НЕРУХОМОСТІ ЗА МІЖНАРОДНИМИ СТАНДАРТАМИ ОБЛІКУ

Після реформування бухгалтерського обліку в Україні постійно проводиться активна робота з впровадження до національної облікової практики нових Положень (стандартів) бухгалтерського обліку, які є досить близькими за своїм змістом до Міжнародних стандартів фінансової звітності. Прикладом такого впровадження є прийняття П(с)БО 32 «Інвестиційна нерухомість».

Впровадження нових методологічних засад бухгалтерського обліку інвестиційної нерухомості обумовило необхідність теоретичних обґрунтування та надання практичних рекомендацій щодо оцінки та відображення інвестиційної нерухомості в бухгалтерському обліку.

Інвестиційна нерухомість - власні або орендовані на умовах фінансової оренди земельні ділянки, будівлі, споруди, які розташовуються на землі, утримувані з метою отримання орендних платежів та/або збільшення власного капіталу, а не для виробництва та постачання товарів, надання послуг, адміністративної мети або продажу в процесі звичайної діяльності [1].

Інвестиційна нерухомість визнається активом, якщо існує ймовірність того, що підприємство отримає в майбутньому від її використання економічні вигоди у вигляді орендних платежів та/або збільшення власного капіталу, та її первісна вартість може бути достовірно визначена.

Відповідно до МСБО 40 інвестиційну нерухомість слід оцінювати або за її собівартістю, або за справедливою вартістю. Витрати на операцію слід включати до первісної оцінки. Собівартість придбаної інвестиційної